

[Lars P. Jensen.]

toldforhandlingsudvalg, hvor alle erhvervsorganisationerne har været repræsenteret, og det „politiske toldudvalg“, hvor alle de parter, der har repræsentanter i toldrådet, har været repræsenteret hver med 2 delegerede.

Jeg kan ikke lade være med at sige, at jeg synes, det har taget lidt lang tid, inden rigsdagen har fået lejlighed til at ratificere disse konventioner. I går, den 11. april, var det nøjagtig et år siden, at konferencen i Ancey begyndte, og tidspunktet, 1. januar 1951, til hvilken dato de forskellige toldnedsættelser og toldbindinger er i kraft, er ikke langt borte. Men der skal jo også inden den tid føres og afsluttes nye forhandlinger, og her vil de nuværende toldindrømmelser, som senest skal træde i kraft den 30. maj 1951, selvfølgelig være et værdifuldt grundlag at arbejde videre på.

Der er ved de til dato førte forhandlinger nedsat eller bundet ca. 50 000 toldpositioner — og det er ikke noget lille tal —, der tilsammen berører op til halvdelen af verdenshandelen. Det må håbes, at den resterende del ikke er holdt i reserve og skal sættes op i påkommende tilfælde. Jeg skal ikke komme ind på en omtale af hele det historiske grundlag, hvorpå disse forhandlinger hviler — det er der udførligt gjort rede for i bemærkningerne til forslaget. Der er ligeledes nøje gjort rede for selve Anceykonferencen, det forberedende arbejde, den danske delegations sammensætning, toldforhandlingernes tilrettelæggelse og selve Ancey-protokollen, som er resultatet af dette store og sikkert vanskelige arbejde. Ved at studere vort eget lands toldhistorie får man et klart indtryk af, hvor stor en rolle hele dette problem har spillet i rigets politik, og når man ser, hvor lang tid der er gået fra middelalderens toldafgifter, som reelt var omsætningsafgifter eller grundherrelige afgifter, der var lokalt pålignet og forskellige af størrelse, og til vi fik en toldenhed for hele landet, vil man forstå, hvor meget vanskeligere det er, når forskellige lande skal tilpasse deres toldsætser efter hinanden.

Resultatet af disse bestræbelser ligger nu på rigsdagens bord til forhandling, og regeringen søger rigsdagens godkendelse til at undertegne på Danmarks vegne, hvilket jeg allerede på mit partis vegne har givet tilslutning til.

Ved undertegnelsen af Ancey-protokollen forpligter Danmark sig til at overholde visse dele af GATT-overenskomsten, som regeringen den 15. september 1948 meddelte de kontraherende parter at Danmark øn-

skede at tiltræde, netop med henblik på at deltage i de nu afsluttede forhandlinger. De dele af GATT-overenskomsten, som Danmark hermed forpligter sig til at overholde, er: I. del, der omhandler almindelig mestbegunstigelsesbehandling, samt III. del, der omhandler toldunioner, territorialanvendelse m. m.

Her vil jeg gerne gøre den bemærkning, at det må hilses med glæde, at de nordiske delegationer på deres regeringers vegne har meddelt de kontraherende parter, at der i Norden bliver foretaget undersøgelser med henblik på fælles toldtarif og senere skandinavisk toldunion. Jeg håber, at der med disse fælleserklærings fremsættelse ikke vil komme vanskeligheder for dette arbejde udefra; vanskelighederne indefra bliver sikkert også store nok.

Jeg hilser også med tilfredshed, at den højtærede udenrigsminister i sin tale på rådsmødet i Marshallorganisationen i Paris den 1. november 1949 har givet rådet en lignende oplysning. Jeg noterer det med tilfredshed, fordi det tyder på, at man i Marshallorganisationen — jeg havde nær sagt langt om længe — tager hele toldproblemet op til undersøgelse. Jeg skal senere gøre nogle bemærkninger herom.

II. del af GATT-overenskomsten, de handelspolitiske bestemmelser, skal ikke bringes i anvendelse, såfremt de er uforenelige med landets lovgivning.

Inden jeg gør nogle bemærkninger om de indrømmelser, Danmark har fået og også givet, vil jeg gerne gøre nogle mere principielle bemærkninger.

Jeg sagde indledningsvis, at vi måtte hilse ethvert skridt frem mod friere handelsforhold med glæde, forsåvidt landene kæmpede på lige fod. I kraft af vort lands lave toldsætser er og har Danmark været dårligere stillet end andre lande i forbindelse med handelens liberalisering. Vore varer, der med liberaliseringen skulle strømme ud til andre lande i stadig større mængder for at skaffe indtægt til betaling af den merimport, som liberaliseringen vil føre med sig, støder i disse lande på betydeligt højere toldsætser, end de andre landes varer møder ved Danmarks toldgrænser. Det kan ikke være Danmarks opgave at liberalisere blot for liberaliseringens skyld. Formålet med liberaliseringen må være at skaffe større handel landene imellem, og derfor må det hilses med glæde, at man nu i Marshallorganisationen har taget toldspørgsmålet op til alvorlig overvejelse.

I rådsbeslutningen af november 1949 berører man ganske vist toldspørgsmålet,